

varme. Jeg vil nu idag gøre opmærksom paa en Kendsgerning, som det er paa Tide at faa draget frem til Overvejelse for det danske Vælgerfolk. Det synes nemlig at være en historisk Lov, at der i den tvivlsomme Hob, der i den ellefte Time slutter sig til en sejrende Bevægelse, altid befinder sig et paa-faldende stort Antal Præster, og saadan har det ogsaa været i vort Tilfælde. Vor brave Gejstlighed, der sad forskanset rundt om i Præstegaardene med teologisk opsvulmede Hjerner under Kalotten, de er nu nær ved at være bleven vore mest kampivrige sociale Reformatorer. Læg Mærke til det Mod, hvor-med endogsaa Provster og Bisper nu præker mod Rigdommens Overgreb og forkynder Lighedens og Broderskabets Samfundslære, som om det slet ikke var dem, der havde bekæmpet den som forargelig og ukristelig, saa længe der blot var nogen Mulighed for at kvæle den i Fødslen. De er nu bleven Smaamandens sande Venner. Adskillige unge Præster tager med prisværdig Offervillighed personlig Del i Arbejdet for at lindre den sociale Nød, som Kirken har været saa forbavsende længe om at opdage. — Naa, bedre sent end aldrig, naar det gælder Næstens Vel. Men vore kære ornatklædte Partifæller maa dog ikke tage os det fortrydeligt op, at vi med vore historiske og personlige Erfaringer møder dem med lidt Mistro og tilspørger dem med en klassisk Re-